

EPILOGUS

Holnap búcsúzó fújnak a fanfárok. Ünneplésen befejeződik a felújított szabadtéri játékok ötödik esztendeje. Most már teljes büszkeséggel mondhatjuk: a felújításnak is tartalmas és hosszú múltja van, öt év sikereire és gondjaira emlékezhetünk vissza. A munka, melyet fél évtizede oly nagy lelkesedéssel elkezdtünk, megérlelte gyümölcsét. Bebizonyosodott, hogy Szeged képes felhívni magára e ritka adottságával az ország és a világ közvéleményének figyelmét, képes olyan színvonalas programot és annyi kellemes szórakozási lehetőséget nyújtani, hogy a messzi városokból, és a határokon túlról ide zarándokoló vendégek elégedetten utazzanak vissza, azzal a kellemes utánérzéssel, hogy érdemes volt eljönni, hogy máskor is visszatérnek a Tisza partjára.

Az elmúlt öt szezonban legalább félmillió ember gyönyörködött itt a szabadtéri színpadművészet produkcióiban, közöttük olyan kimagasló előadásokban, mint a szovjet balettegyüttesek műsora, a Hunyadi László és a Bánk bán, a Budai Nagy Antal és Az ember tragédiája, az Aida és a Trubadúr volt, vagy a szórakoztató műfajokban a János vitéz, a Hány János és A cigánybáró. A nagy utazási irodák figyelmét is felkeltette Szeged ezekkel a programokkal, s egyre másra érkeznek a sürgető levelek: »Mi lesz jövőre? Mit láthatunk Szegeden 1964-ben?«

Nem ünneprontás talán, ha felelősségünk tudatában magunknak is feltesszük a kérdést. Hiszen a világ nagy, s ahhoz, hogy szétmenjen a jövő szezon híre minden égtájon, idő kell. Milyen nagy-szerű lenne, ha a holnapi előadáson a nézők kezébe nyomhatnánk a prospektust; ezt meg ezt látják jövőre, készüljenek és jöjjenek! Öt év alatt egyetlen egyszer sem sikerült még megadni ezt az egyébként kötelező figyelmességet a szabadtéri játékok sokszerezőseregének, éppen ezért minden további késedelmet csak sajnálhatunk, mint olyan mozzanatot, amely végeredményben

megnehezíti e szép szegedi vállalkozás hírének további terjedését és népszerűsödését.

E pillanatnyi gond természetesen nem homályosítja el azt a sikert, azt az eredményt, amellyel idén ismét tovább gyarapodott hírünk a világban. Jártak itt Európa minden országából és hazánk minden városából, megyéiből. A vélemények, a vendégkönyvekben a bejegyzések és a szóban elhangzott nyilatkozatok egyöntetűen az elismerés, a szegedi program iránti megbecsülés kifejezői voltak. Sokat tanultunk öt év alatt — lassan-lassan hozzászokunk a vendéglátó város kötelességeihez, eltanuljuk azt a figyelmességet, amellyel vendégeinknek tartozunk, és mind tökéletesebben gyakoroljuk, mind a vendéglátásban, mind a kalauzolásban, s természetesen a program összeállításában is. Városunk pedig napról napra szebb. Sokszor fogtunk ezért lapátot, csákányt, és a jövőben is szívesen járulunk hozzá munkával Szeged csinosításához, hiszen nemcsak a vendégeknek szolgál ez gyönyörűségükre, hanem elsősorban nekünk, akik az esztendő tizenkét hónapjában élünk és dolgozunk itt.

A szabadtéri játékok idején minden évben magasra lobban a szegediek patriotizmusa. Örömmel és büszkeséggel mutogatjuk meg vendégeinknek új épületeinket, virágos, tiszta utcáinkat, történelmi és kulturális kincseinket. Valamennyien úgy járunk kelünk az utcákon, mint önkéntes idegenvezetők. Jó lenne, ha egész esztendőre szólna ez a lelkes kötelesség-tudat, ha az év minden napján többet gondolkodnánk városunkra, s többet tennénk érte.

Holnap utoljára fújják az idén, hogy »Szeged híres város...« Most ismét egyévi előkészítő munka, gond, törődés következik. Alljunk helyt ebben is úgy, mint az ünnepi hetek idején a vendégfogadásban, a gondoskodásban, művészeink a színpadon — kiki a maga posztján.

Sz. S. I.

Szegedi művészek

Berdál Valéria

Nyolc év telt el azóta, hogy kezdő énekesnő volt, s azóta körülbelül húsz lírai szoprán és szubrett koloratúr-szerű szerep van mögötte. S e húsz szerep közül hat emlékeztet, különösen kedves számára. Fontos a sorrendjük is: Margit a Faust-ból, Mimi a Bohémélet-ből, Oszkár az Álarcsból, Liu a Turandot-ból, Antónia a Hoffmann meséiből és a Don Pasquale Norinája. Vágya pedig a Pillangókisasszony. A Manon-t nem is meri mondani, élete legnagyobb boldogságát okozta, amikor belőle vizsgázott. Egyébként németül tanul, és Mozart-ra készül titokban, mert úgy érzi, sok Mozart-szerep való az ő hangjának. Kifelé mindebből csak a siker, vagy sikertelenség látszik, de ami a művészen végbemegy, titok. Pedig nyilvánvalóan más lélekkel vett részt az első szerepen, mint az utolsóban.

— Ha az ember már nyolc évet töltött a színpadon, nem olyanfajta lelkesedéssel oldja meg szerepét, mint az első években. Akkor még a spontán átélés ragadott magával. Ma már tudatosan készülök, megismertem a mesterség szakadékait és lehetőségeit, s

ezek több megfontolásra, alaposabb készülésre készítetnek — érzem a »rizikót«.

A kezdeti spontaneitás magyarázatául egy emléket villantja fel. Gyermekkora a Dunántúlon telt, de érettségizni Pestre került. Énekórán a tanár úr végigénekelte az osztályt. Ő Solveig dalával szerepelt.

— Hol akarsz tovább tanulni? — kérdezte tőle.

— Testnevelési főiskolán!

— Csak nem? Azért előbb elvihetlek valakihez?

A valaki Gyurkovics Mária volt. Meghallgatta — aítól kezdve énekesnőnek készült. És hogy ma milyen tudatosan készül, arra legfrissebb példa a szabadtéri Cigánybáró produkciójában énekel Arzenája. Már a próbákon feltűnt nagyon tisztán csendő, kifejező hangja. Ezt a szerepet két-három héten át alapos munkával tanulta be — pedig nem a komoly, nagy szerepek közül való.

— **Ügy érzem**, többet vár tőlem a közönség — mondta. Ezért dolgozni kell. Hogy ér-e el sikert az ember, vagy nem, sok mindentől függ. De mindig tudni kell újra kezdeni. Akaraterővel, lelki erővel minden sikerülni fog, ha érettebb lesz. Csak a kitűzött célt, az utat nem szabad szem elől veszteni.

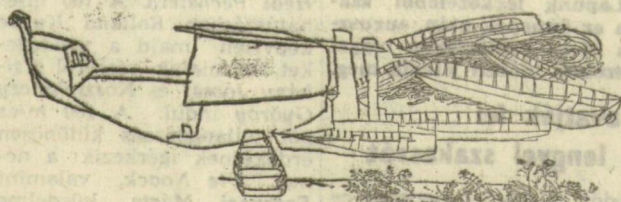
Németh Ferenc

A megidézett denevér

Összejötték a besereglett a nézősereg a szomszéd szobából. A cigánybáró bemutatója után. Beszélgettek, tréfálkoztak, majd egyszerre arra lettek figyelmesek, hogy a tanácssháza nagy tanácstermében — melynek ajtaját nyitva hagyták a fogadásra a levegőfrissítés miatt — egy denevér csapkod kétségbeesve. Keringett a teremben, faltól falig, s még jobban megijedt, mikor

visszaverődő levegőrezgéseket. Különben igen hasznos állat, elpusztítja az egereket. — No jó, jó — mondta aztán egyikük —, de hogy kerül a tanácssházára? — Hogy kerül, hogy kerül? Hát nem tudod, hogy nemcsak a cigánybárót, hanem a Denevért is Johann Strauss szerelte? S most Eduard Strauss megidézte...

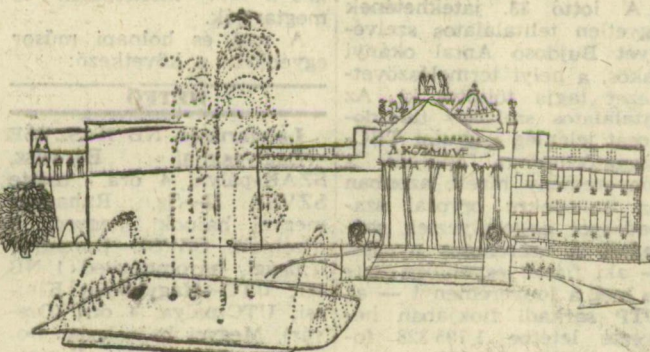

A szünyogok halálára

Elvileg már egyetlen szünyog sincs Szegeden, a Dóm téren és környékén. Megígérték, hogy permeteznek, s permeteztek is. Ha véletlenül mégis maradt szünyog, az biztosan bevándorló, vagy idegen, mondhatnánk vendég — a szabadtéri játékokra jött. Mert hiszen hol talál

együtt annyit embert, mint itt. Kedvére válogathat a hétezer nézőtérén a különböző vércsoportok képviselői között. Szóval a szünyogirtás nagy riadalmat okozott a beste kis állatok, szemtelen kis vérengzők között, különösen azok fiatalabb generációjában. Egy kis

szünyoglány riadva röppent anyjához az egyik permetezés alkalmával. — Mama! Végyünk van! Permeteznek! — Nyugi, nyugi, kislányom — zsenge szelíden Szünyogné. — Semmi az egész. A szokásos évi hidegháborús hadjárat.

A varázsige

Négy héten keresztül nagy volt az ostrom — vendégek jöttek és mentek, s mi, szegediek, sokat tettünk azért, hogy jól érezzék magukat nálunk. Ha pedig külföldi volt, még a tenyerünkre is tettük, úgy hordozgattuk. A forgalmas napokon, egy-egy Cigánybáró előadásán különösen sok figyelmet igényelt az áramló vendégsereg. S ilyenkor jöttek a határon túlról is legtöbben, mert hiszen a »magya-

ros« temperamentum, a »puszta« és a toborzó varázsa még ma is olyan nagy. Jegy nem volt..., megindult az ostrom mindenütt. Csak legalább beka-csinthassanak a tere... Ha külföldi jött, ha idegen beszéd hangzott el a kapuknál, megnyílt az ellenőrzési szigor. — Tessék! Láttá ezt egy szegedi hazánkfia, aki már mindent megpróbált, hogy jegyet szerezzen, s felcsapott idegen-

nek. Odaállt a kapus elé és azt mondta: — Chat Noir... Pampadour... Francaise... A kapus ránézett, mosolygott, szélesre tárta karját és szabad utat jelzett. — Tessék, tessék! A sikerült csel láttán jöttek a barátok is. — Chat Noir... Pampadour... Francaise... S a kapusok elcsodálkoztak. — Hogy meny-nyi francia van ma a városban!

Szegedi séták

Mayer Gyula rajzai

VÁROSNÉZÉS

—Fóur!.. Kérem a panaszkönyvet!.. ezt találtam a rántott halban...

A „TISZA” PRESSZÓJÁBAN

A telhetetlen

AMI A VIRÁGKIÁLLÍTÁSRÓL KIMARADT

